

УДК 930:[792.73:78-028.41=581“190”]:001Е.Джонс
DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/79-1-18>

Віолетта ДУТЧАК,
orcid.org/0000-0001-6050-4698
доктор мистецтвознавства, професор,
завідувач кафедри музичної україністики та народно-інструментального мистецтва
Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника
(Івано-Франківськ, Україна) violetta.dutchak@pnu.edu.ua

Уляна КОНВАЛЮК,
orcid.org/0000-0003-4920-0065
кандидат мистецтвознавства,
доцент кафедри виконавського мистецтва
Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника
(Івано-Франківськ, Україна) uliana.konvaliuk@pnu.edu.ua

ІСТОРИОГРАФІЯ КИТАЙСЬКОЇ ПОПУЛЯРНОЇ МУЗИЧНОЇ ЕСТРАДИ У ПРАЦЯХ ЕНДРЮ ДЖОНСА

Актуальність статті обумовлена вивченням наукових джерел розвитку китайської поп-музики у ХХ столітті, котра характеризується багатовекторністю. Мета – виявити наукові джерела, в яких досліджуються особливості становлення, розвитку та напрями популярної китайської естрадної музики ХХ століття, здійснити їх огляд та визначити цінність для сучасного музикознавства. Методологію дослідження визначає комплекс методів наукового пізнання. Зокрема, метод бібліографічного пошуку було використано для виявлення джерел, в яких досліджуються особливості становлення, розвитку та напрями популярної китайської естрадної музики ХХ століття та їх критика; метод теоретичного аналізу і синтезу дав можливість розглядати явища і соціокультурні процеси дійсності в їх взаємозв'язку, взаємодії, виділяти найбільш суттєві ознаки і властивості, зв'язки й відношення, установлювати закономірності їх розвитку; історіографічний метод дослідження застосовано для огляду популярної китайської естрадної музики ХХ століття у працях Е. Джонса; аксіологічний метод застосовано для визначення цінності внеску Е. Джонса у розвиток сучасного музикознавства. Наукову новизну роботи визначає комплексне висвітлення історіографії розвитку китайської поп-музики ХХ століття у працях американського вченого Ендрю Джонса. Результати дослідження. Виявлено три монографічні дослідження професора, завідувача кафедри китайської мови Каліфорнійського університету Берклі Ендрю Ф. Джонса, котрий є визнаним синологом у США. Ці праці, що друкувалися впродовж майже двадцяти років (1994–2020), практично охоплюють все ХХ століття. Кожна з них присвячена певному історичному періоду китайської популярної музичної культури. Перша – «*Like a Knife. Ideology and Genre in Contemporary Chinese Popular Music*» («Як ніж. Ідеологія і жанр у сучасній китайській популярній музиці») – присвячена популярній китайській естрадній музиці кінця ХХ століття, друга – «*Yellow Music: Media Culture and colonial modernity in the Chinese Jazz Age*» («Жовта музика: медіакультура та колоніальна сучасність в епоху китайського джазу») – першому періоду її зародження, а третя – «*Circuit Listening. Chinese Popular Music in the Global 1960s.*» («Прослуховування схеми. Китайська популярна музика в 1960-х роках») – її розвитку у другій половині ХХ століття. Відзначено, що ці праці рецензувалися науковцями в різних країнах, використовуються в сучасних наукових дослідженнях. Висновки. У працях полідисциплінарного (музичного, культурного та історичного) дискурсу, присвячених становленню і розвитку китайської популярної естрадної музики у ХХ столітті, американський вчений Е. Джонс радикально переглядає попередні уявлення про расу, політику, популярну музичну культуру та технології у створенні сучасної китайської культури. Ці серйозні дослідження, ґрунтуючись на глибокій джерельній базі та багатій інформації, складають важливий компендіум знань про китайську популярну естрадну музику окресленого періоду, спонукають до подальшого вивчення міжкультурного взаємовпливу музики Заходу і Сходу.

Ключові слова: китайська популярна естрадна музика, історіографія музичної культури, дослідження Ендрю Джонса, джерельна база, Республіка Китай, Китайська Народна Республіка, ХХ століття.

Violetta DUTCHAK,

orcid.org/0000-0001-6050-4698

Doctor of Arts, Professor;

Head of the Department of Ukrainian Music Studies and Folk Instrumental Art

Vasyl Stefanyk Precarpathian National University

(Ivano-Frankivsk, Ukraine) violetta.dutchak@pnu.edu.ua

Uliana KONVALIUK,

orcid.org/0000-0003-4920-0065

Candidate of Art History,

Associate Professor at the Department of Performing Arts

Vasyl Stefanyk Precarpathian National University

(Ivano-Frankivsk, Ukraine) uliana.konvaliuk@pnu.edu.ua

HISTORIOGRAPHY OF CHINESE POPULAR MUSIC VARIETY IN THE WORKS OF ANDREW JONES

The relevance of the article is determined by the study of scientific sources of the development of Chinese pop music in the 20th century, which is characterized by multi-vectorness. The goal is to identify scientific sources in which the peculiarities of the formation, development and directions of popular Chinese variety music of the 20th century are investigated, to carry out their review and to determine their value for modern musicology. The research methodology is defined by a set of methods of scientific knowledge. In particular, the method of bibliographic search was used to identify sources in which the peculiarities of formation, development and directions of popular Chinese variety music of the 20th century and their criticism are investigated; the method of theoretical analysis and synthesis made it possible to consider the phenomena and socio-cultural processes of reality in their interconnection, interaction, to single out the most essential signs and properties, connections and relations, to establish the regularities of their development; the historiographic method of research is applied to review popular Chinese variety music of the 20th century in the works of E. Jones; the axiological method is applied to determine the value of E. Jones's contribution to the development of modern musicology. The scientific novelty of the work is determined by the comprehensive coverage of the historiography of the development of Chinese pop music of the 20th century in the works of the American scientist Andrew Jones. Research results. Three monographic studies of Andrew F. Jones, professor, head of the Department of Chinese Language at the University of California, Berkeley, who is a recognized sinologist in the USA, have been identified. These works, which were published for almost twenty years (1994–2020), practically cover the entire 20th century. Each of them is dedicated to a certain historical period of Chinese popular music culture. The first is «Like a Knife. Ideology and Genre in Contemporary Chinese Popular Music» – dedicated to popular Chinese variety music of the late 20th century, the second – «Yellow Music: Media Culture and colonial modernity in the Chinese Jazz Age» – the first period of its origin, and the third is «Circuit Listening. Chinese Popular Music in the Global 1960s.» – its development in the second half of the 20th century. It was noted that these works were reviewed by scientists in different countries and are used in modern scientific research. Conclusions. In the works of multidisciplinary (musical, cultural and historical) discourse, devoted to the formation and development of Chinese popular variety music in the 20th century, the American scholar E. Jones radically revises previous ideas about race, politics, popular music culture and technology in the creation of modern Chinese culture. These serious studies, based on a deep source base and rich information, constitute an important compendium of knowledge about Chinese popular variety music of the outlined period, prompting further study of the cross-cultural interaction between the music of the West and the East.

Key words: *Chinese popular variety music, historiography of musical culture, research of Andrew Jones, source base, Republic of China, People's Republic of China, 20th century.*

Постановка проблеми. Міжкультурні музичні зв'язки народів Сходу і Заходу ХХ – початку ХХІ століть актуалізують інноваційні підходи, поглиблене вивчення напрацювань вчених різних країн. В. Іонов підкреслює: «...сьогоденне музикознавство віддажується на “втечу до суб’єктивного”, що водночас робить магістральною проблему “виправданості смислу” – як виправданості і композиторського задуму, і музикознавчої здатності його відтворювати. Так у центрі музикознавства та музичної культурології постають питання

музичної семантики, а нову предметну спрямованість музикознавства можна визначити як семасіологічну. До зазначеного постакадемізму в актуальних музикознавчих позиціях приєднується неприхованість, навіть демонстративність особистих поглядів; тому й здається можливим говорити про поновлення жанру наукової дисципліни – про виникнення “авторського музикознавства”, не підлеглого внутрішнім науково-дисциплінарним авторитетам – традиційним поняттям та їх застосування» (Іонов, 2014: 161). Музичне історіо-

писання (історіографія) китайської популярної музичної естради за межами Республіки Китай та Китайської Народної Республіки (КНР) найбільш ґрунтовно досліджена у США, тому актуальним завданням сучасного українського музикознавства постає виявлення праць з цієї проблематики, створення нових історіографічних координат на шляху розуміння проблем національного у мистецтві в їх спорідненості з питаннями сучасної музичної творчості (Іонов, 2014: 163).

Аналіз наукових досліджень. Основною для дослідження обрано праці професора, завідувача кафедри китайської мови Каліфорнійського університету Берклі Ендрю Ф. Джонса (Andrew F. Jones), котрий є визнаним синологом у США. Тріада його праць про китайську популярну музику, які виходили у світ з 1994 до 2020 року, практично охоплюють все ХХ століття. Хоч кожна з них присвячена певному історичному періоду китайської популярної культури, хронологія тут порушена. Перша – «Like a Knife. Ideology and Genre in Contemporary Chinese Popular Music» (Як ніж. Ідеологія і жанр у сучасній китайській популярній музиці) – присвячена популярній естрадній музиці кінця ХХ століття (Jones, 1994), друга – «Yellow Music: Media Culture and colonial modernity in the Chinese Jazz Age» («Жовта музика: медіакультура та колоніальна сучасність в епоху китайського джазу) – першому періоду її зародження (Jones, 2001), третя – «Circuit Listening. Chinese Popular Music in the Global 1960s. («Прослуховування схеми. Китайська популярна музика в 1960-х роках») – її розвитку у другій половині ХХ століття (Jones, 2020). За винятком кількох рецензій Тіммі Чі-Тінг Чена з Гонконгу (Timmy Chih-Ting Che, 2021) та Натанеля Амара з Тайбею (Amar, 2022), окремих згадок на обкладинках рецензованих видань, ця трилогія на піддавалася огляду українських науковців.

Мета статті – виявити наукові джерела, в яких досліджуються особливості становлення, розвитку та напрями популярної китайської естрадної музики ХХ століття, здійснити їх огляд та визначити цінність для сучасного музикознавства.

Виклад основного матеріалу. Трилогія монографій професора Ендрю Ф. Джонса є системним, полідисциплінарним дослідженням популярної китайської естрадної музики ХХ століття, над яким вчений працював тривалий час. Вони перебувають у полі зору науковців у багатьох країнах світу.

Доцент кафедри культурології Школи мистецтв і соціальних наук Гонконгського столичного університету Тіммі Чі-Тінг Чен (Timmy Chih-Ting Che 陳智廷博士) у рецензії та видання Е. Джонса

пише так: «Через ці три томи проходить діалектика масмедійної звукової війни. У Like a Knife це ідеологічна боротьба між двома конкуруючими жанрами приблизно за часів студентського руху на площі Тяньаньмень 1989 року: санкціонована державою популярна музика (tongsu yinyue) поширюється через засоби масової інформації та субверсивна, субкультурна андеграундна рок музика (yaogun yinyue), представлена Цуй Цзяном на рок-вечірках. Популярну музику тут порівнюють із двосічним мечем, яким можна користуватися для пропагандистських цілей і протесту проти лицемірства та гноблення і побудувати орієнтовану на автентичність альтернативну публічну сферу. У Yellow Music, це ідеологічний конфлікт між “декадентськими звуками” жовтої музики Лі Цзіньхуя, синіфікованим джазом з кінця 1920-х років і лівою революційною масовою музикою Ні Ера (qunzhong yinyue) після інциденту 28 січня 1932 року, коли японські війська напали на район Чжабей у Шанхаї» (Timmy Chih-Ting Che, 2021: 265). Тобто, критик відзначає ідеологічний вплив на формування контрастних жанрів китайської популярної музики.

Книга Е. Джонса «Yellow Music: Media Culture and colonial modernity in the Chinese Jazz Age» («Жовта музика: медіакультура та колоніальна сучасність в епоху китайського джазу) присвячена зародженню популярної естрадної музики в Китаї (Jones, 2001). Це був проєкт, який почав своє життя як докторська дисертація науковця на кафедрі східноазійських мов і культур університету Берклі. Основна частина цього дослідження була проведена науковцем в 1995 і 1996 роках в КНР та США, зокрема в Центрі китайських досліджень у Берклі. У вступі «Слухання епохи китайського джазу» Е. Джонс розповідає про американського трубача Бака Клейтона, який прибув до Шанхаю в 1935 році зі своїм джазовим оркестром, та його вплив на зародження китайської популярної музики.

Перший розділ «The Orchestration of Chinese Musical Life» передає складну та різноманітну серію зіткнень між корінними китайськими, євроамериканськими та японськими музичними практиками, які назавжди змінять статус, функцію та значення китайської музики в сучасну епоху. У другому розділі «The Gramophone in China» («Грамофон у Китаї») Е. Джонс розкриває особливості розвитку індустрії грампластів у Шанхаї. Оскільки третій розділ «The Yellow Music of Li Jinhui» присвячений жовтій музиці композитора Лі Цзіньхуя, варто уточнити, що цей термін вживався як позначка для опису ранніх поколінь

китайської популярної музики в Шанхаї, Китаї з 1920-х до 1940-их років. Жовтий колір також асоціюється з еротикою і сексом, оскільки 黄, huáng китайський ієрогліф «жовтий», також означає «еротичний». Комуністична партія Китаю трактувала жовту поп-музику, як сексуально непристойну, і назвали її як С-поп, тобто жанр як такий. У четвертому розділі «Mass Music and the Politics of Phonographic Realism» йдеться про масову музику і політику фонографічного реалізму. Центральне місце в монографії займають особисті та професійні історії трьох музикантів крізь призму зміни гендерних ролей, класової нерівності, політики національного порятунку та нових медіа-технологій: американського джазового музиканта Бака Клейтона; творця «жовтої музики» Лі Цзінхуея; і колишнього його учня – «лівого» композитора Ні Ера, чия музична ідіома виросла з жорстокої опозиції до цього синіфікованого джазу. Аналізуючи глобальні медіакультури в постколоніальному світі, Е. Джонс уникає обмеженості медіадосліджень на Заході. Він наголошує, що треба чути не лише американський вплив на китайську популярну музику, але й китайський вплив на американську музику. Роблячи це, він висвітлює шляхи, якими обидві культури були причетні до розгортання колоніальної модерності у ХХ столітті.

Автор книги «Інші Китаї: Яо та політика національної приналежності», доцент культурної антропології Ральф Ліцінгер (Ralph Litzinger) із Duke University у Північній Кароліні (США) писав: «"Жовта музика" – це фантастичне, унікальне читання: чудово написана, теоретично насичена та емпірично обґрунтована історія про зв'язок між американською джазовою музикою та політикою колоніалізму та сучасності в Китаї в міжвоєнні роки. Ендрю Ф. Джонс ставить питання про музику в центр дискусій про роль популярності у створенні сучасного Китаю» (Jones, 2001: зворот обкладинки).

Книга Е. Джонса «Circuit Listening. Chinese Popular Music in the Global 1960s.» присвячена другому періоду розвитку китайської популярної музики, коли керівництво Республіки Китай відступило на острів Тайвань у 1949 році, а на материковій території утворилася Китайська Народна Республіка на чолі з Мао Дзедунем (Jones, 2020). Це період холодної війни, коли китайці були розмежовані ідеологією. «Жовта музика» вигнана до Гонконгу та Тайваню, а на материковій території панує монополія революційних пісень у гучномовному звучанні. Е. Джонс доводить, що ці розриви у пропаганді двох світів долає транзисторна технологія. «Саме транзисторні схеми породжу-

ють концепцію схеми прослуховування Джонса, яке повертає увагу Yellow Music до матеріальності медіатехнологій, таких як грамофон, бездротове мовлення та звукове кіно. Схеми не тільки дозволяють, але й обмежують циркуляцію музики, що робить прослуховування каналів гнучкою та грайливою структурою для обидвох “відкритих контурів”, що з'єднують Гонконг, Тайвань, китайську діаспору, Японію, Західі монополізований “замкнений контур” революційного Китаю Комуністичною партією» (Timmy Chih-Ting Che, 2021: 266).

У першому розділі «Прослуховування ланцюга на зорі китайських 1960-х років» Е. Джонс аналізує гонконгські мандаринські мюзикли, творчість «дівчини мамбо» Грейс Чанг, яка втілювала не лише післявоєнну соціально-економічну, але також мовну та музичну мобільність. Е. Джонс слухає не лише жанри афро-карибського походження (мамбо та каліпсо), які циркулювали в гонконгських мандаринських мюзиклах при кінці 1950-х і початку 1960-х років, а також те, як «змішані» тайванські балади, поєднуючи японську енку з тайванською лірикою в чорно-білих тонах тайванськомовних мюзиклів, звучали протягом 1960-х років у тайванських громадах в умовах гомінданівської мовної політики (тільки «мандаринська» (1945–1987).

Другий розділ «Пісні-цитати: медіа-інфраструктура та форма поп-пісні у Китаї Мао» присвячений періоду Культурної революції, коли цитати голови Комуністичної партії Китаю Мао Дзедуна («Червона книжечка») були покладені на музику і утвердився новий жанр популярної музики – «цитатні пісні». Е. Джонс описує роль мережі дротового мовлення, гучномовців як медіа-інфраструктури, які поширювали цю музику по всій країні.

Наступні чотири розділи Е. Джонс присвячує тайванській музиці глобальних 1960-х років. Тіммі Чі-Тінг Чен вважає, що третій і четвертий розділи є найоригінальнішим внеском цього дослідження (Timmy Chih-Ting Che, 2021: 267). Третій – «Невиразні звуки тайванського музичного кіно» – став можливим завдяки реставрації тайванськомовних фільмів компанією «Taiwan Film» та Аудіовізуальним Інститутом у 2014 року. Уважне прочитання співака і актора Вень Шиа (нар. 1928) у фільмі «До побачення, Тайбей» (1969), ймовірно, став можливим завдяки реставрації фільму у 2016 році. Тут звучить еклектичний саундтрек із інструментальними інструментами кавер-версії англо-американських поп-пісень і екранне виконання тайванських каверів на японські хіти Вень Шиа та його гурту «Four Sisters». У четвертому розділі

«Пирати китайських морів: вінілові платівки та прослуховування військових дій», Е. Джонс розповідає захоплюючу історію про те, як тайванські піратські записи англо-американської музика з американських військових баз сприяли появі тайванської кампусної фолк музики в середині – кінці 1970-х і 1980-х (це обговорюється в п'ятому розділі «Народні зв'язки: перевідкриття Чень Да»).

Останній розділ книги «Teresa Teng and the Network Trace» присвячений співачці Терезі Тенг, солодкий голос котрої тайванські військові радіомовні станції використовували у 1974–1991 роках як зброю у психологічній та звуковій війні, що підриває соціалістична чутливість і звуковий ландшафт через протоки (Timmy Chih-Ting Che, 2021: 268).

У рецензії на видання дослідник китайської популярної естрадної музики, директор Французького центру дослідження сучасного Китаю (CEFC) Натанель Амар (Nathanel Amar) писав: «Для Джонса транзисторна технологія 1960-х років було умовою можливості для всесвітньої популярності Beatles, як і для звукової маоїстської (за іменем Мао Дзедуна) пропагандистської мережі. Таким чином, популярна музика і маоїстська пропаганда у книзі Джонса нерозривно пов'язані з новою технологією, яка поширює пісні, музику та ідеї через територіальний поділ» (Amar, 2022: 131). Рецензент наголошує, що Е. Джонс у своєму дослідженні виходить не тільки за часові рамки 1960-х років і територіальні межі КНР, а й апелює до досвіду різних китайськомовних громад у Східній Азії. А тому «...книга Джонса є важливим внеском у вивчення китайської – і синофонної – популярної музики, розширюючи наше уявлення того, що являє собою популярна музика, і створення нової та оригінальної методології зосереджено навколо схемних мереж і взаємного впливу» (Amar, 2022: 133).

Важко не погодитись із Тіммі Чі-Тінг Ченом, котрий вважає, що «Circuit Listening написана у такому привабливому стилі, що надихає на детективну роботу аудіовізуальної читацької аудиторії, яка передбачає пошук джерел пісень, записів, фільмів та інших артефактів, згаданих в книзі на Youtube і в інших місцях, практикуючи методологію прослуховування каналів, і розкопки як явних, так і прихованих ланцюгів і маршрутів» (Timmy Chih-Ting Che, 2021: 268). Критик вважає, що «Circuit Listening» стосується не лише минулого 1960-х років, але є також про сьогодення та майбутнє, що має значний потенціал для культурної політики, кураторської практики та майбутніх досліджень (Timmy Chih-Ting Che, 2021: 271).

Книга Е. Джонса «Like a Knife. Ideology and Genre in Contemporary Chinese Popular Music» («Як ніж. Ідеологія і жанр у сучасній китайській популярній музиці») була першою у цій трилогії (Jones, 1994). Це дослідження бере початок із бакалаврської дисертації, представленої Е. Джонсом на кафедрі східноазійських мов і цивілізацій Гарвардського університету в 1991 році. За фінансової підтримки Гарвардського центру міжнародних відносин автор провів збір матеріалу для цієї праці в Пекіні влітку 1990 року. В журналі азіатських досліджень було написано: «Усі, хто вивчає сучасну китайську мову, повинні знати про новітню музичну культуру в Китаї, і ця книга є надзвичайно корисним вступом до неї та способів її мислення», а в «China Review International» наголошувалося: «"Like a Knife" – це найприємніша, збалансована та повчальна трактування захоплюючої та важливої частини сучасної китайської культури» (Jones, 1994: зворот обкладинки). Це – перше комплексне дослідження китайської популярної музики з позицій західного музикознавства. Спираючись на численні інтерв'ю зі співаками, авторами пісень і критиками, а також культурний, соціологічний, музичний і текстовий аналіз, автор подає різні способи, якими держава керує популярною музичною індустрією, відзначає зростаючу андеграундну субкультуру рок-музики, її важливу роль у культурній і політичній боротьбі, кульмінацією якої став демократичний рух Тяньаньмень у 1989 році. У книзі розглядаються зв'язки між популярною музикою та сучасними дебатами про культурну ідентичність і модернізацію, а також щільні зв'язки між рок-музикою, молодіжною культурою та студентським протестом. У п'яти розділах монографії розглядаються питання «Ідеологія та жанр у китайській популярній музиці», «Ідеологічна боротьба в музиці Тонгсу», «Музика тунсу як жанр», «Рок-музика як жанр», «Цуй Цзянь та ідеологія китайської рок-музики».

Популярна музика кінця ХХ століття в КНР поділяється на дві широкі жанрові групи: офіційно дозволену популярну музику (tongsu yinyue) і андеграундну рок-музику (yaogun yinyue). Порівнюючи останню з ножем, видатний китайський співак Цуй Цзянь припускає, що його музика – на відміну від прямолінійної повсюдності її західного аналога – залишається достатньо гострою, щоб «відрізати соціальні та політичні проблеми» (Jones, 1994: 3).

Висновки. У працях полідисциплінарного (музичного, культурного та історичного)

дискурсу, присвячених становленню і розвитку китайської популярної естрадної музики у ХХ столітті, американський вчений Е. Джонс радикально переглядає попередні уявлення про расу, політику, популярну культуру та технології у створенні сучасної китайської культури. Ці

серйозні дослідження, ґрунтуючись на глибокій джерельній базі та багатій інформації, складають важливий компендіум знань про китайську популярну естрадну музику окресленого періоду, спонукають до подальшого вивчення міжкультурного взаємовпливу музики Заходу і Сходу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Іонов В. Музична історіографія та її сучасні умови. Вісник НАКККіМ. 2014, № 3. С. 159–165.
2. Amar N. [Book Reviews]. Andrew F. Jones. 2020. *Circuit Listening: Chinese Popular Music in the Global 1960s*. Journal of World Popular Music, 2022, 10 (1), pp. 131–133. URL: <https://doi.org/10.1558/jwpm.21308> (дата звернення 13.09.2024).
3. Jones A. F. *Circuit Listening. Chinese Popular Music in the Global 1960s*. Minneapolis: University of Minnesota Press, 2020. 304 p.
4. Jones A. F. *Like a Knife. Ideology and Genre in Contemporary Chinese Popular Music*. Ithaca, New York: East Asia Program Cornell University, 1994. 185 p.
5. Jones A. F. *Yellow Music: Media Culture and colonial modernity in the Chinese Jazz Age*. Durham & London: Duke University Press, 2001. 224 p.
6. Timmy Chih-Ting Che. [Book Reviews]. Andrew F. Jones. *Circuit Listening: Chinese Popular Music in the Global 1960s*. Minneapolis: University of Minnesota Press, 2020. 304 pp. ISBN 9781517902070. Sound Stage Screen (Milano University Press). Vol. 1, Issue 1 (Spring 2021), pp. 265–273. URL: <https://riviste.unimi.it/index.php/sss/article/view/15389> (дата звернення 13.09.2024).

REFERENCES

1. Ionov, V. (2014) *Muzychna istoriografii ta yii suchasni umovy* [Music historiography and its modern facilities]. *Visnyk NAKKKiM*. № 3. S. 159–165. [in Ukrainian].
2. Amar, N. (2022) [Book Reviews]. Andrew F. Jones. 2020. *Circuit Listening: Chinese Popular Music in the Global 1960s*. *Journal of World Popular Music*, 10 (1), pp. 131–133. Retrieved from: <https://doi.org/10.1558/jwpm.21308> (contact date 13. 09. 2024)
3. Jones, A. (2020) *F. Circuit Listening. Chinese Popular Music in the Global 1960s*. Minneapolis: University of Minnesota Press, 2020. 304 p.
4. Jones, A. F. (1994) *Like a Knife. Ideology and Genre in Contemporary Chinese Popular Music*. Ithaca, New York: East Asia Program Cornell University, 1994. 185 p.
5. Jones, A. F. (2001) *Yellow Music: Media Culture and colonial modernity in the Chinese Jazz Age*. Durham & London: Duke University Press. 224 p.
6. Timmy Chih-Ting Che (2021) [Book Reviews]. Andrew F. Jones. *Circuit Listening: Chinese Popular Music in the Global 1960s*. Minneapolis: University of Minnesota Press, 2020. 304 pp. ISBN 9781517902070. *Sound Stage Screen* (Milano University Press). Vol. 1, Issue 1 (Spring), pp. 265–273. Retrieved from: <https://riviste.unimi.it/index.php/sss/article/view/15389> (contact date: 13. 09. 2024)